

Dr hab. Anna Górecka-Nowak
Instytut Nauk Geologicznych
Uniwersytet Wrocławski
50-204 Wrocław
pl. M. Borna 9

**Recenzja osiągnięcia naukowego
będącego podstawą wszczęcia postępowania habilitacyjnego
oraz dorobku naukowego i organizacyjnego
Pani dr Barbary Słodkowskiej**

Dane ogólne

Pani dr Barbara Słodkowska ukończyła magisterskie studia geologiczne na Wydziale Geologii Uniwersytetu Warszawskiego w 1981 roku. W następnym roku podjęła pracę w Państwowym Instytucie Geologicznym w Warszawie, początkowo na stanowisku geologa, następnie asystenta, starszego asystenta, potem ponownie asystenta. W 2001 roku uzyskała stopień doktora na podstawie rozprawy „Palinostratygrafia osadów trzeciorzędowych okolicy Tucholi”, której promotorem była prof. dr hab. Anna Sadowska. Następnie Habilitantka została zatrudniona na etacie adiunkta w Państwowym Instytucie Geologicznym, na którym to stanowisku pracuje do dziś.

Tematyka związana z palinologią paleogenu i neogenu jest głównym wątkiem badawczym Habilitantki, której badania mają charakter kompleksowy i umożliwiają wielokierunkową interpretację wyników.

Ocena osiągnięcia habilitacyjnego

pt. „Badania palinologiczne paleogenu i neogenu

Niżu Polskiego na obszarze platformy wschodnioeuropejskiej”

Na osiągnięcie naukowe pod wyżej wymienionym tytułem składa się sześć artykułów wydanych w latach 2003-2016. Są to:

1. Słodkowska B., 2003 – Wstępne dane o badaniach fitoplanktonu w Kamiennym Dole (okolice Kazimierza Dolnego). Przegląd Geologiczny, 51(12): 1075-1078. Udział habilitantki 100%.
2. Słodkowska B., 2004 – Palinologiczny zapis trzeciorzędu w dolinie środkowej Wisły. Przegląd Geologiczny, 52(1): 84-86. Udział Habilitantki 100%.
3. Słodkowska B., 2009 – Palynology of the Palaeogene and Neogene from the Warmia and Mazury areas (NE Poland). Geologos, 15(3-4): 219-234. Udział Habilitantki 100%.
4. Słodkowska B., Gałazka A., 2015 – Osady paleogenu i neogenu w wielkoskalowych strukturach glacictektonicznych Wzgórz Dylewskich. Biuletyn Państwowego Instytutu Geologicznego, 461: 251-294. Udział Habilitantki 60%.

5. Kramarska R., Czapowski G., Kasiński J. R., Piwocki M., Słodkowska B., 2015 – Referencyjny profil osadów neogenu Pomorza Wschodniego w Łęczycach koło Lęborka (północna Polska). Biuletyn Państwowego Instytutu Geologicznego, 461: 193-250. Udział Habilitantki 25%.
6. Kasiński J. R., Słodkowska B., 2016 – Factors controlling Cenozoic anthracogenesis in the Polish Lowlands. Geological Quarterly, 60(4): 959-974. Udział Habilitantki 45%.

Artykuły te stanowią spójny, monotematyczny cykl publikacji. Trzy pierwsze z nich są indywidualne i omawiają wyniki kompleksowych badań palinologicznych wybranych profili paleogenu i neogenu Nizżu Polskiego na obszarze platformy wschodnioeuropejskiej. Na podkreślenie zasługuje wielokierunkowość interpretacji uzyskanych wyników, obejmująca przede wszystkim określenie wieku badanych skał, ale również odtworzenie cech paleośrodowiska w którym skały się osadziły, składu zbiorowisk florystycznych oraz parametrów paleoklimatu i ich zmienności.

Artykuł z 2003 roku, podany pod numerem 1 na powyższej liście, zawiera wyniki badań palinologicznych skał z pogranicza kredy i paleogenu z Kamiennego Dołu koło Kazimierza Dolnego. Udokumentowano w nich najwyższą zonę mastrychtu i najniższą zonę danu oraz zlokalizowano granicę pomiędzy nimi na powierzchni „twardego dna”. Podstawą datowania był zróżnicowany taksonomicznie zespół palinomorf charakterystycznych dla środowiska morskiego oraz sporomorf, które prawdopodobnie zostały przetransportowane z lądu. Środowisko sedymentacji badanych skał zostało określone na dość odległy od lądu szelf, który miał tendencję do stopniowego pogłębiania się.

W indywidualnym artykule z 2004 roku (numer 2 na powyższej liście) dr Słodkowska przedstawiła wyniki badań palinologicznych próbek z szesnastu otworów wiertniczych wykonanych dla celów kartograficznych w rejonie środkowej Wisły w ramach wykonywania *Szczegółowej mapy geologicznej Polski w skali 1:50 000*, arkuszy Dęblin, Kozienice i Puławy. Podstawą wniosków w przypadku paleogenu były zespoły fitoplanktonu morskiego z nielicznymi wyściółkami otwornic oraz sporomorfami, zaś dla neogenu wskaźnikowe były sporomorfy, którym czasem towarzyszył fitoplanton słodkowodny. Habilitantka udowodniła, że badane skały mieszczą się w interwale stratygraficznym od środkowego paleocenu (zeland) po górną część środkowego miocenu (serrawal), a dokumentowane wiekowo fragmenty rozdzielone są licznymi lukami. Za najstarsze uznane zostały skały górnego paleocenu (tanet), które są pochodzenia morskiego i powstały w pobliżu brzegu lądu. Nieco młodsze skały, datowane na środkowy eocen (lutet i barton), wskazują że sedymentacja odbywała się w dalszym ciągu w warunkach morskich, ale nieco dalej od brzegu. Zespoły palinomorf z

górnego eocenu (priabon) wskazują na stopniową regresję morza, która zapisała się również w asocjacjach wczesnego oligocenu (rupel), kiedy panowały warunki brakiczne z rozwijającym się zbiorowiskiem mezofilnego lasu mieszanego na lądzie. Ze skał środkowego miocenu pochodzą zespoły sporomorf z niewielką domieszką słodkowodnego fitoplanktonu, które stanowią zapis środowiska lądowego. W langiu było to torfowisko krzewiaste i mieszany las mezofilny, które rozwinęły się w ciepłomiarkowanym i dość suchym klimacie, natomiast w serrawalu, kiedy nastąpiło zwilgotnienie klimatu, był to bagienny las łęgowy, któremu towarzyszył mieszany las mezofilny. W podsumowaniu artykułu dr Słodkowska zaprezentowała przydatne dla celów kartograficznych omówienie rozmieszczenia badanych osadów w rejonie środkowej Wisły.

Trzeci z omawianego cyklu indywidualny artykuł Habilitantki został opublikowany w 2009 roku i dotyczy wyników badań palinologicznych skał z dwóch otworów wiertniczych zlokalizowanych po przeciwnych stronach granicy pomiędzy Warmią i Mazurami. Otwór Klucznik 1 odwiercony został na terenie Warmii, natomiast otwór wiertniczy Sąplaty 3 zlokalizowany został na Mazurach. Najstarsze datowane osady pochodzą z profilu Klucznik 1 i na podstawie zespołu morskiego fitoplanktonu zaliczono je do dolnego paleogenu (danu). Eoceńskie zony dinocystowe D11 i D12 (barton i priabon) udokumentowano w obu profilach, przy czym częste sporomorfy występujące w drugiej z wymienionych zon uznano za wskaźnik bliskości porośniętego roślinami lądu. Również zona D13 zaliczona już do dolnego oligocenu (rupel) udokumentowana została w obu profilach. Neogeńskie zespoły sporomorf VIII, IX i XI datują środkowo- i górnioeocieńskie osady powstałe w środowisku gęsto porośniętych torfowisk, z którymi związane są dzisiejsze węgle brunatne. Podobieństwa zasięgu wiekowego i warunków sedymentacji w obu badanych profilach uznane zostały za wskaźnik, zróżnicowania paleogeograficznego będącego podstawą wyznaczenia granicy pomiędzy Warmią i Mazurami, co najwyraźniej nastąpiło po osadzeniu się omawianych osadów, prawdopodobnie już w czwartorzędzie

Pozostałe trzy artykuły zaliczone do „cyklu habilitacyjnego” są współautorskie. Dr Słodkowska oszacowała swój udział w ich powstaniu odpowiednio na 60, 25 i 45%, a w dokumentacji postępowania habilitacyjnego znajdują się stosowne oświadczenia współautorów. Wszystkie te artykuły stanowią przykłady zastosowania wyników badań palinologicznych Habilitantki i ich wszechstronnej interpretacji do rozwiązania istotnych problemów geologicznych.

Artykuł Słodkowskiej i Gałązki (2015), numer 4 na liście publikacji omawianego cyklu, prezentujący wyniki badań skał z otworu wiertniczego w Wysokiej Wsi na Wzgórzach

Dylewskich, w którym skały paleogenu i neogenu są mocno odkształcone glacitektonicznie, jest w mojej opinii najwartościowszy z całego cyklu publikacji zaprezentowanego przez Panią dr Barbarę Słodkowską jako jej osiągnięcie habilitacyjne. Palinologia w tym przypadku okazała się doskonałą metodą do datowania zarówno skał pochodzenia morskiego, jak i lądowego, a jednocześnie metodą rozstrzygającą o skomplikowanej budowie geologicznej. Wkład dr Słodkowskiej w powstanie tej publikacji został oszacowany na 60%. Wyniki badań palinologicznych ujawniły występowanie w profilu Wysoka Wieś kilku różnowiekowych pakietów skalnych, które zostały zaliczone do środkowego i górnego paleocenu (zony pyłkowo-fitopanktonowe D3 i D4), dolnego eocenu (zona pyłkowo-fitopanktonowa D8) oraz górnego eocenu (zona pyłkowo-fitoplanktonowa D12). Datowane zostały palinologicznie również wykształcone w facji lądowej osady dolnego oligocenu oraz środkowego i górnego miocenu (poziomy sporowo-pyłkowe V, VI, VII, VIII, IX i XI). Wyjątkowość tego profilu polega na kilkakrotnym powtarzaniu się sekwencji skalnych, z których część jest odwrócona. Sekwencje te są przemieszczone, rozdzielone strefami odkłucia i „wprasowane” w skały innego wieku. Habilitantka wykazała się prawdziwym kunsztem w interpretacji palinostratygraficznej. Umożliwiło to rozwikłanie budowy skomplikowanej struktury glacitektonicznej i udokumentowanie istnienia łusek budujących jądro moreny spiętrzony, utworzonej ze skał paleogennych i neogennych w podłożu czwartorzędu. Przytoczone wyniki udowodniły glacitektoniczną genezę Wzgórz Dylewskich.

Przedmiotem kolejnego artykułu (Kramarska i in., 2015, numer 5 cyklu) są wyniki zespołowych badań sedymentologicznych, petrograficznych, mineralogicznych oraz palinologicznych skał z profilu w Łęczycach na Wschodnim Pomorzu. Udział dr Słodkowskiej w tej publikacji został oszacowany na 25%, lecz należy podkreślić, analiza uzyskanych przez nią danych palinologicznych dała podstawy sformułowania najistotniejszych wniosków, tj. określenia ram czasowych sedymentacji oraz zmienności paleośrodowiska i paleoklimatu. Profil w Łęczycach okazał się stosunkowo kompletny, jako że obejmuje dużą część oligocenu i neogenu (dolny oligocen - zony D13 i D14, miocen oraz pliocen - poziomy sporowo-pyłkowe II, IV, VI, VII, XII, XIII). Występowanie w nim osadów plioceńskich jest ewenementem w omawianej części Polski, co spowodowało że profil ten został uznany za referencyjny. Na uwagę zasługują szczegółowe wnioski Habilitantki na temat zmienności paleośrodowiska, w tym klimatu oraz ewidencja redeponowanych palinomorf.

Ostatni artykuł z „cyklu habilitacyjnego” – numer 6 na liście (Kasiński i Słodkowska, 2016) omawia czynniki kontrolujące proces kenozoicznej akumulacji roślinnej, który doprowadził

do powstania węgla brunatnych na Niziu Polskim. Dane palinologiczne i paleobotaniczne zostały zinterpretowane przez dr Słodkowską pod kątem zmienności roślinności w czasie paleogenu i neogenu oraz korelacji tych zmian ze zmianami klimatu, a zwłaszcza temperatury. Określone zostały ramy czasowe wzmożonej akumulacji roślinnej i wartości graniczne przedziału temperatury w której najczęściej dochodziło do akumulacji roślinnej. Przedyskutowane zostały również czynniki geologiczne kontrolujące proces akumulacji roślinnej, który zapoczątkował powstanie węgla brunatnych omawianego obszaru. Wkład Habilitantki w powstanie tej publikacji oszacowany został na 45 %.

W przedstawionym cyklu publikacji dr Barbara Słodkowska zawarła precyzyjne datowania palinostratygraficzne skał paleogenu i neogenu z Niziu Polskiego na obszarze platformy wschodnioeuropejskiej, które wcześniej nie były rozpoznane biostratygraficznie. Przytoczone wyniki badań palinologicznych pozwoliły na odtworzenie ram czasowych rozwoju zbiorników sedymentacyjnych – morskiego w paleogenie i śródlądowego w neogenie. W tym celu Habilitantka posłużyła się kilkoma grupami palinomorf, a więc sporomorfami (zespołami sporowo-pyłkowymi) oraz słodkowodnym fitoplanktonem w przypadku badań skał pochodzenia lądowego i fitoplanktonem morskim - *Dinoflagellata*, *Acritarcha* (?) oraz stosunkowo rzadko występującymi glonami z grupy *Prasinophyta* i organicznymi wyściółkami otwornic w przypadku skał powstałych w morzu. Palinomorfy umożliwiły nie tylko sformułowanie wniosków stratygraficznych, ale również udokumentowanie następstwa środowisk sedymentacyjnych zapisanych w badanych skałach, a także zmienności zbiorowisk roślinnych oraz klimatu w czasie ich sedymentacji. Do celów interpretacji paleośrodowiskowej zastosowano też wyniki obserwacji palinofacjalnych, które uzupełniają wnioski wynikające ze składu zespołów palinomorf.

W wyniku współpracy dr Słodkowskiej z geologami z innych specjalności zastosowano dane palinologiczne do rozstrzygnięcia problemów geologicznych występujących na omawianym obszarze. Najbardziej spektakularnym przykładem jest rozwiązanie nierozwiązywalnego bez udziału badań palinologicznych problemu skomplikowanej glacitektoniki Wzgórz Dylewskich. Publikacja Słodkowskiej i Gałązki (2015) stanowi przykład niezwykle wartościowego opracowania o światowej randze i należy wyrazić żal, że została opublikowana w języku polskim, co skutecznie ogranicza jej zasięg i obniża możliwość cytowania w literaturze zagranicznej. W najnowszym artykule (Kasiński, Słodkowska, 2016), jako jedynym z „cyklu habilitacyjnego” opublikowanym w czasopiśmie z bazy JCR, dane palinologiczne posłużyły ustalenia wieku oraz określenia parametrów klimatycznych i

środowiskowych kontrolujących proces akumulacji roślinnej, który zapoczątkował powstanie węgla brunatnych omawianego obszaru.

Habilitantka zastosowała więc całe spektrum metod badań palinologicznych i udowodniła, że posługuje się nimi bardzo sprawnie. Należy jednak wskazać, że słabą stroną tego cyklu jest strona formalna. Wprawdzie wydzielenie cyklu sześciu monotematycznych artykułów z dość urozmaiconej tematycznie reszty dorobku nie uszczupliło tej reszty w sposób istotny, to jednak odczuwalne są problemy jakie dr Słodkowska miała z połączeniem tych 6 artykułów w całość wyczerpującą tytułowe zagadnienie. Z tym faktem prawdopodobnie związana jest bardzo szczegółowa treść autoreferatu z rozbudowaną bibliografią, zawierającą również własne opracowania Habilitantki, zarówno publikowane, jak i niepublikowane, ale nie należące do „cyklu habilitacyjnego”. Inną kwestią jest niska ranga czasopism, w których opublikowane zostały artykuły opiniowanego cyklu. Tylko jeden z sześciu artykułów jest opublikowany w *Geological Quarterly*, czasopiśmie z bazy JCR, a pięć pozostałych opublikowano w czasopismach z listy B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Dwa artykuły z cyklu opublikowane są w języku angielskim, a pozostałe po polsku. Niewątpliwie przekłada się to na niskie wskaźniki bibliometryczne, co w przypadku tak doniosłego i rzetelnego dorobku należy uznać za niewykorzystaną szansę.

Cykl publikacji, będący podstawą recenzowanego osiągnięcia naukowego, zawiera nowe wartościowe dane i interesujące wnioski dotyczące wcześniej nie rozpoznanych palinologicznie osadów. Stanowi to podstawę mojej wysokiej oceny merytorycznej i stwierdzenia, że niewątpliwie wnosi on istotny wkład w rozwój stratygrafii w Polsce. W związku z tym uważam, że **oceniane osiągnięcie naukowe dr Barbary Słodkowskiej spełnia wymogi stawiane habilitacjom.**

Ocena pozostałego dorobku naukowego i innej działalności

Dorobek naukowo-badawczy dr Barbary Słodkowskiej w całości związany jest z palinologią paleogenu i neogenu. Oprócz omówionej problematyki dotyczącej wyników badań palinologicznych Niżu Polskiego na obszarze platformy wschodnioeuropejskiej obejmuje on kilka innych wątków badawczych. Tematyka pozostałych publikacji i opracowań niepublikowanych jest dość zróżnicowana i obejmuje:

- zagadnienia taksonomii palinomorf, zwłaszcza ziaren pyłku (ustanowienie kilku rodzajów i gatunków ziaren pyłku oraz emendacja i wprowadziła nowych kombinacji nomenklatorycznych kilkunastu innych);

- badania palinologiczne paleogenu Nizżu Polskiego (obszaru poza platformą wschodnioeuropejską), Karpat zewnętrznych i zapadliska przedkarpackiego;
- badania palinologiczne neogenu Nizżu Polskiego (obszaru poza platformą wschodnioeuropejską);
- palinologia osadów bursztynonośnych północnej Polski oraz Lubelszczyzny;
- zastosowanie danych palinologicznych do rekonstrukcji paleoklimatycznych, a zwłaszcza:
 - paleoflorystyczne wskaźniki zmian klimatycznych w paleogenie i neogenie;
 - wpływ zmian klimatu na tworzenie się bursztynu bałtyckiego;
 - zmiany klimatu a tworzenie się pokładów węgla brunatnego w paleogenie i neogenie;
 - badania porównawcze kopalnych gatunków ze współczesnymi ziarnami pyłku roślin subtropikalnych.

Wachlarz podjętych zagadnień badawczych jest szeroki, ale na szczególne podkreślenie zasługuje duża biegłość Habilitantki w zastosowaniu różnych metod badań palinologicznych. Dr Słodkowska posługuje się wieloma grupami palinomorf, a więc sporomorfami, *Dinoflagellata*, *Akritarcha*, glonami z grupy *Prasinophyta* oraz zoomorfami związanymi z otwornicami. Ich występowanie analizuje pod kątem zasięgów stratygraficznych oraz traktuje je jako wskaźniki paleośrodowiska. Umożliwiają one wielokierunkowość interpretacji, a w przypadku interpretacji paleośrodowiskowej zwykle uzupełnione są obserwacjami palinofacjalnymi. Na uwagę zasługuje również fakt ewidencji palinomorf redeponowanych, które jak się wydaje występują powszechnie i są istotnym wskaźnikiem procesów geologicznych w przeszłości, ale często bywają przemilczane lub niezidentyfikowane. Wnioski formułowane przez dr Słodkowską na podstawie danych palinologicznych dotyczą nie tylko stratygrafii, ale również rekonstrukcji zbiorowisk florystycznych i ich zmienności, interpretacji paleoekologicznej i paleoklimatycznej. Zastosowanie tych możliwości palinologii do osadów paleogenu i neogenu, zarówno płonych jeśli chodzi o występujące w nich bogactwa naturalne, jak i osadów węglonośnych, a także bursztynonośnych sprawia, że dorobek Habilitantki jest bardzo urozmaicony i zawiera niezwykle istotne wnioski. Współpraca z zespołami specjalistów z innych działów geologii pozwoliła na aplikację danych palinologicznych do rozwiązywania skomplikowanych problemów geologicznych, dla których palinologia okazała się jedyną metodą badawczą umożliwiającą rozstrzygnięcie. Wysokie kwalifikacje dr Słodkowskiej w zakresie palinologii zaowocowały zaproszeniem jej do prestiżowego zespołu autorów pierwszego podręcznika palinologii napisanym w języku polskim, który został opublikowany w 2005 roku. Dr Słodkowska jest autorką rozdziału o

badaniach palinofacjalnych i współautorką rozdziału o palinologii paleogenu i neogenu. Przez 20 lat (1994-2014) w ścisłym gronie palinologów zajmujących się paleogenem i neogenem uczestniczyła też w pracach nad atlasem *Atlas of pollen and spores of the Polish Neogene*. Jest współautorką 3 jego tomów, gdzie zawarte są między innymi wyniki jej prac taksonomicznych. Przejawem uznania dla kompetencji Habilitantki jest też jej udział w międzynarodowym projekcie *Southern Permian Basin Atlas* pod kierunkiem Roberta Knoxa, w którym zaangażowana była przy opracowaniu stratygrafii i paleogeografii paleogenu i neogenu.

Dr Barbara Słodkowska jest autorką lub współautorką 26 recenzowanych publikacji, w tym 1 indywidualnej monografii, 2 rozdziałów w podręczniku i współautorem 4 rozdziałów w monografiach (atlasach). Spośród artykułów 5 opublikowanych jest w czasopismach z bazy ICR (1 z nich zaliczony został do „cyklu habilitacyjnego”), pozostałe natomiast zamieszczone zostały w czasopismach z listy B Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego i większość z nich opublikowana jest w języku polskim w czasopismach wydawanych przez Państwowy Instytut Geologiczny, w którym Habilitantka pracuje. Powyższe powody łącznie ze specyfiką wysoko specjalistycznej metody sprawiają, że przeliczenie tego bardzo wartościowego dorobku na wskaźniki bibliometryczne wydaje się być niedoszacowane. Sumaryczny IF dorobku publikacyjnego dr Słodkowskiej wynosi 3,023, indeks Hirscha h wg bazy Web of Science równy jest 1, a liczba cytowań 3. W pozostałych bazach danych wskaźniki są wyższe, a mianowicie w bazie Scopus - $h = 4$, liczba dokumentów 14, liczba cytowań 36; w Research Gate – $h=5$, cytowań 94; w Google Scholar – $h = 9$, cytowań 218 (wszystkie dane ze stycznia 2018).

Na dorobek naukowo-badawczy Habilitantki składają się również 92 niepublikowane opracowania i ekspertyzy. Tak duża ich liczba świadczy o niekwestionowanej pozycji eksperta i nieustającej aktywności zawodowej i naukowej. Dr Słodkowska ma również doświadczenie w skutecznym zdobywaniu funduszy na badania i zarządzaniu nimi, kierowała bowiem 6 projektami badawczymi, a w 20 była wykonawcą. Jej działalność naukowa wyraża się też w częstym aktywnym uczestnictwie w konferencjach naukowych, gdzie wygłosiła 34 referaty na konferencjach międzynarodowych i 22 referaty na konferencjach krajowych. Jej działalność organizacyjna przejawia się w organizacji konferencji naukowych - przewodniczyła komitetom organizacyjnym 4 konferencji, a w przypadku jednej była sekretarzem komitetu organizacyjnego. Wykazuje aktywność w zakresie popularyzacji nauki, między innymi przygotowując materiały do stron internetowych, scenariusze wystaw oraz biorąc udział w audycjach rajdowych na temat paleoklimatu i paleośrodowiska w paleogenie i

neogenie. Recenzowała liczne artykuły do czasopism zagranicznych i krajowych, w dużej części z listy ICR, co wskazuje na uznanie jej dorobku przez gremia redakcyjne. Stale podnosi kwalifikacje uczestnicząc w ostatnich latach w 6 krótkich kursach i warsztatach mikropaleontologicznych, głównie za granicą. Połączenie bardzo wysokich kwalifikacji badawczych Habilitantki w zakresie palinologii i jej zaangażowania z dużymi możliwościami zastosowania tej metody badawczej spowodowało, że jej dorobek jest niezwykle wartościowy. Jako wyraz uznania jej zasług została uhonorowana odznaczeniem Zasłużony dla Geologii Polskiej i Złotą Odznaką PIG-PIB oraz uzyskała stopień Dyrektora Górniczego I stopnia.

*

Omówiony w niniejszej recenzji dorobek naukowy oraz wartość przedstawionego we wniosku "osiągnięcia naukowego" pozwalają na **pozytywną ocenę** dokonań Habilitantki. Z całym przekonaniem uważam, że zgodnie z Ustawą z dnia 14 marca 2003 r. o tytule naukowym i stopniach naukowych i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r. Nr 65, poz 595 z późn. zm.) oraz innych regulacjach dotyczących szczegółowego trybu przeprowadzania czynności w przewodach habilitacyjnych (Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 26 września 2016 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. z 2016, poz. 1586), prezentowany cykl publikacji i dorobek naukowy Habilitantki **spełniają wymagania stawiane rozprawom habilitacyjnym i wysuwam wniosek o dopuszczenie do dalszego toku postępowania w celu nadania dr Barbarze Słodkowskiej stopnia doktora habilitowanego.**

Wrocław, 10 stycznia 2018